

In 2008 vatte ik het idee op om weer gitaarles te nemen. In mijn tienerjaren ramde ik, onder de bezielende aanvoering van meneer Van Loon (van de gelijknamige Vlaardingse muziekschool), samen met een stuk of acht andere leerlingen, een uur per week de akkoorden van liedjes als *The House of the rising sun* en *Blowin' in the wind* uit mijn gitaar.

Ik zie me nog zitten in dat groepje. Met Van Loon aan het hoofd van de tafel, die met zijn harde, sonore, verdragende stem de ruimte vulde, en daarmee het geluid van onze akkoorden moeiteloos overstemde – bewust, naar ik aanneem.

Na een paar maanden vond ik het welletjes. Ik had geen zangstem en het ontbrak mij aan flair om op een podium te gaan staan. Tja, wat moet je dan met die akkoorden? Ik switchte naar klassiek gitaar en kreeg les van een krullerige, jonge man (ik vermoed een conservatoriumstudent) met schichtige bewegingen en ogen die zo konden priemen dat ik in zijn aanwezigheid als vanzelf geen snaar meer raakte.

Het werd geen succes.

Ik hield van mijn gitaar, toch verdween hij naar de achtergrond (soms is liefde loslaten). Af en toe pingelde ik nog een beetje voor mezelf, bij voorkeur als er niemand in de buurt was. En als ik ergens een gitaar zag, moest ik die 'stiekem' even vasthouden.

In 2008 bloeide de liefde voor de gitaar dus opnieuw op. Een vriendin attendeerde me op het bestaan van gitaar-docent Kees. Sindsdien heb ik enkele keren per maand een half uur privéles bij hem, in een studio die verscholen gaat achter een dijkwoning in Asperen.

Kees moet nu rond de zeventig zijn maar ziet eruit als een goed geconserveerde hippie. Ook krullharen, maar dan heel erg lang. Tot voor kort vormde hij met zijn vriendin Monia de harde kern van de coverband *De Directie*.

Kees heeft geen priemende ogen, maar warme zachte kijkers. Hij bemoedigt en benadrukt het plezier. En hij weet mij te lezen; hij weet aan welk stuk ik toe ben en wat ik

daarin te leren heb. Zo bekwaam ik mij in voor gitaar bewerkte barokstukken van Händel en Bach, en in werkjes van de Spaanse gitaarschrijver Fernando Sor. En langzaam maar zeker ga ik vooruit! Belangrijker: Kees liet mij het speelplezier ontdekken.

Kees ontpopte zich in de loop van de jaren tot veel meer dan een muziekdocent. Hij is oprecht geïnteresseerd in mijn wel en wee. Komt met wijze, doch uiterst bondige adviezen als het de liefde betreft. Staat soms ineens voor de deur met z'n Deux Chevaux. En wist een plek waar ik tijdelijk kon verblijven toen mijn huwelijk klapte en ik van de ene op de andere dag op straat stond.

Maar vooral: hij was er in het diepst van mijn depressie, bijna zes geleden. Ik had hem toen laten weten dat gitaarles er voorlopig niet in zat. Daar nam Kees geen genoegen mee. 'Je komt gewoon spelen. Tot dinsdag!' En ik ging, en we speelden en we praatten. Zijn houding was volledig in lijn met het advies van mijn psychiater: blijf de dingen doen die je altijd deed en die je leuk vond. Alleen hoeft je er nu geen plezier in te hebben. Ook Kees heeft een zware kant, hij weet wat er gebeuren kan als weemoed en melancholie te ver doorschieten. Maar hij heeft lang geleden, naar eigen zeggen, kans gezien een andere afslag te nemen.

Toen ik hem laatst nog eens herinnerde aan zijn dwingende oproep om in die donkere tijd te blijven spelen, reageerde hij zoals alleen Kees dat kan: 'Depressief? Ach, je had gewoon een nostalgisch momentje.' Bij anderen zou ik mij misschien miskend voelen. Bij Kees niet, en vraag me niet waarom.

Kees dus. Hij is behalve mijn gitaarleraar ook een beetje de oudere broer die ik nooit had, de vriend die bleef en mijn psycholoog van de koude grond.

Morgen ga ik weer naar hem toe.

Hij verdient een ode.